

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

*Traducere neoficială a variantei engleze a hotărârii,
efectuată de către asociația obștească „Juriștii pentru drepturile omului”*

SECȚIA A TREIA

CAUZA I.P. c. REPUBLICII MOLDOVA

(Cererea nr. 33708/12)

HOTĂRÂRE

STRASBOURG

28 aprilie 2015

*Această hotărâre va rămâne definitivă în conformitate cu articolul 44 § 2 al
Convenției. Ea poate fi supusă redactării.*

În cauza I.P. c. Republicii Moldova,

Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Secția a Treia), întrunită în cadrul unei Camere compuse din:

Josep Casadevall, *președinte*,

Luis López Guerra,

Dragoljub Popović,

Kristina Pardalos,

Johannes Silvis,

Valeriu Grițco,

Iulia Antoanella Motoc, *judcători*,

și Stephen Phillips, *grefier al secției*,

Deliberând la 7 aprilie 2015 în ședință închisă,

Pronunță următoarea hotărâre, care a fost adoptată la acea dată:

PROCEDURA

1. La originea cauzei se află o cerere (nr. 33708/12) depusă la Curte la 21 mai 2012 împotriva Republicii Moldova, în conformitate cu prevederile articolului 34 al Convenției pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale („Convenția”), de către un cetățean al Republicii Moldova, dna I.P. („reclamanta”). Președintele Secției a admis cererea reclamantei de a nu i se divulga numele (articolul 47 § 4 al Regulamentului Curții).

2. Reclamanta a fost reprezentată de dl I. Dodon, avocat în Chișinău. Guvernul Republicii Moldova („Guvernul”) a fost reprezentat de agentul său, dl L. Apostol.

3. Reclamanta a susținut că este victima încălcării articolelor 3 și 8 ale Convenției ca urmare a omisiunii statului de a efectua o investigație corespunzătoare în raport cu plângerea ei privind violul săvârșit asupra sa. Reclamanta s-a plâns, de asemenea, de faptul că nu a dispus de un recurs efectiv în conformitate cu articolul 13 al Convenției în ceea ce privește încălcările de mai sus.

4. La 22 mai 2013, cererea a fost comunicată Guvernului.

ÎN FAPT**I. CIRCUMSTANȚELE CAUZEI**

5. Reclamanta s-a născut în 1987 și locuiește la Chișinău.

6. Reclamant și O.P. se aflau într-o relație de peste un an. Ei nu locuiau împreună, dar obișnuiau să petreacă noaptea când la unul când la celălalt acasă. Spre sfârșitul relației lor au început să aibă dispute pentru că O.P. a devenit foarte gelos. Potrivit reclamantei, el a devenit, de asemenea, violent.

7. În seara zilei din 10 mai 2010 O.P. s-a supărat pe reclamantă, deoarece ea nu a fost acasă timp de câteva ore și nu răspundea la apelurile sale telefonice. A așteptat-o în fața casei ei, iar când ea a ajuns el a atacat-o și a forțat-o să intre în mașina lui. Încercările reclamantei de a scăpa au fost contracarate de comportamentul și amenințările cu violența și moartea din partea lui O.P. Potrivit reclamantei, el a lovit-o, a tras-o de păr și a amenințat-o de fiecare dată când ea a vrut să iasă din mașină. O.P. a negat acuzațiile reclamantei cu privire la actele de violență recunoscând doar că i-a dat câteva palme înainte de a intra în mașină. El a susținut că ea nu s-a împotrivit să meargă la casa lui.

8. La miezul nopții, reclamanta și O.P. au ajuns acasă la O.P., într-un sat de lângă Chișinău. O.P. a încuiat-o pe reclamantă în casă și a plecat pentru aproximativ 45 de minute. Reclamanta a încercat să fugă, dar nu a reușit, iar în casă nu exista niciun telefon. După ce s-a întors, O.P. i-a spus să se dezbrace și să se culce cu el în pat. Reclamanta s-a opus, dar O.P. i-a înfrânt rezistența atacând-o violent și amenințând-o, după care a violat-o. Dimineața, când reclamanta a încercat să plece din casa lui O.P., el a violat-o din nou, după care a chemat un taxi pentru ea.

9. La 11 mai 2010, reclamanta a depus o plângere penală împotriva lui O.P., efectuând o investigație medico-legală. Raportul medical întocmit în aceeași zi a constatat multiple vânătăi pe fața și toracele reclamantei. Unele vânătăi aveau nu mai puțin de 5x4 cm. De asemenea au fost găsite urme de spermă în vaginul ei.

10. La 14 mai 2010, O.P. a fost supus unui examen medico-legal la ordinul procurorului. Raportul medical a constatat zgârieturi de unghii pe gâtul lui. De asemenea, raportul medical a reținut că O.P. a negat orice raport sexual cu reclamanta, totodată, insistând că ambii parteneri au consimțit. De asemenea, potrivit raportului, leziunile de pe corpul lui se aseamănă cu cele care în mod obișnuit se cauzează de victima unui viol.

11. În declarația dată procurorului, O.P. a negat faptul că a avut raporturi sexuale cu reclamanta pe 10 mai seara și pe 11 mai 2010 dimineața.

De asemenea, el a negat că a forțat-o pe reclamantă să intre în mașina lui și că a dus-o cu forța la casa lui și a susținut că ea a consimțit să vină cu el. El a recunoscut că a palmuit-o de două ori în seara zilei de 10 mai 2010, iar ca urmare ea l-a zgâriat pe gât. O.P. nu a putut explica prezența vânătăilor pe corpul ei, și nici prezența urmelor de spermă în vaginul ei și nici concluzia medicilor legiști că leziunile de pe corpul său au fost provocate de victima unui viol. El doar a susținut că nu este de acord cu concluziile raportului medical care a ajuns la concluzia de mai sus.

12. La 6 august 2010, Procuratura Chișinău a emis o ordonanță de neîncepere a urmăririi penale. Procurorul s-a bazat pe versiunea faptelor indicată de O.P., potrivit căreia reclamanta s-a întâlnit cu el și a întreținut cu el relații sexuale timp de un an de zile. În seara de 10 mai 2010, O.P. a venit la ea acasă, dar nu a găsit-o. El a așteptat-o, iar când s-a întors, ei au început să se certe; el a lovit-o, iar ea l-a zgâriat pe gât. După aceea, ambii s-a clamat și s-au dus la O.P. acasă, unde au petrecut noaptea împreună. Deși O.P. a declarat că a nu a avut relații sexuale cu reclamanta în acea noapte, procurorul a reținut în ordonanță că, potrivit lui O.P., el și reclamanta au întreținut relații sexuale în timpul acelei nopți. Procurorul a menționat în ordonanța sa constatările raportului medico-legal. Ea respins versiunea evenimentelor descrisă de reclamantă pe motiv că ea ar fi putut opune rezistență dacă ar fi vrut cu adevărat. Procurorul a conchis că reclamanta a fost de acord să meargă acasă la O.P. și că părinții lui O.P. ar fi auzit dacă ea cu adevărat ar fi opus rezistență.

13. La 6 august 2010, Procuratura Chișinău a pornit o cauză contravențională pe numele lui O.P.

14. Reclamanta a contestat ordonanța procuraturii, susținând, printre altele, că vecinii ei au asistat la atacul lui O.P. și au văzut cum a forțat-o în mașina lui în seara zilei din 10 mai 2010. Angajații unei benzinării au văzut încercarea ei nereușită să fugă de el. Ea, de asemenea, a susținut că și-a pierdut conștiința pentru un timp, ca urmare a uneia dintre loviturile la cap și că a doua zi s-a dus la spital unde a fost diagnosticată cu comotie cerebrală. Ea a susținut că procurorul nu a reușit să verifice aceste informații la spital, în ciuda cererii ei. Procurorul ierarhic superior din cadrul Procuraturii Chișinău i-a respins plângerea la 9 decembrie 2010, fără a efectua cercetări suplimentare în privința circumstanțelor cauzei.

15. Procurorul ierarhic superior din cadrul Procuraturii Chișinău i-a respins plângerea la 9 decembrie 2010, fără a efectua cercetări suplimentare în privința circumstanțelor cauzei. Reclamanta a depus recurs la judecătorul de instrucție.

16. La 7 februarie 2011, judecătorul de instrucție din cadrul Judecătoriei Rîșcani a admis plângerea reclamantei și a dispus reexaminarea cauzei. El a constatat că investigația a fost superficială și incompletă și că nu a fost audiat niciun martor. Judecătorul a anulat ordonanța procurorului din 6 august 2010 (a se vedea paragraful 13 de mai sus).

17. În cadrul urmăririi penale redeschise, Procuratura a dispus efectuarea a două noi expertize medico-legale. Conform uneia dintre ele, rănilor de pe gâtul lui O.P. ar fi putut fi produse fie ca rezultat al unui viol sau ca urmare a unei lupte. Celălalt raport a concluzionat că leziunile de pe corpul reclamantului ar fi putut fi produse de un atac comis de O.P. și că nu erau caracteristice violului. În ceea ce privește urmele de material seminal în vagin, raportul a concluzionat că nu a fost posibil să se determine dacă acestea erau din 11 mai 2010 sau de la un act sexual anterior.

În noua sa declarație, O.P. a susținut că el a avut relații sexuale neprotejate cu reclamanta între 7 și 9 mai 2010, dar nu pe 10 sau 11 mai 2010. De asemenea, el a recunoscut că a pâlmit-o de mai multe ori în seara zilei de 10 mai 2010.

Un martor care era prietenul lui O.P. a declarat că s-a întâlnit cu O.P. și reclamantă în seara zilei din 10 mai 2010, la aproximativ ora 22. O.P. a ieșit din mașină și a vorbit cu el timp de câteva minute, în timp ce reclamantul aștepta calm în mașină.

Au fost audiați părinții lui O.P. care au declarat că ei locuiesc în vecinătatea fiului lor. Casa lor este la câțiva metri distanță de casa lui. Ei știau că fiul lor are o relație cu reclamanta și au văzut-o în mai multe rânduri. Cu toate acestea, ei nu au văzut-o pe 10 sau 11 mai 2010 și nu am auzit niciun zgomot venind din casa fiului lor.

18. La 18 aprilie 2011, procurorul din cadrul Procuraturii Chișinău a respins din nou plângerea reclamantei privind violul. El a ajuns la concluzia că, chiar dacă O.P. și reclamanta au avut relații sexuale pe 10 sau 11 mai 2010, acestea trebuie să fi fost consensuale întrucât pe corpul ei nu au fost găsite urme caracteristice violului. În plus, reclamanta a venit de bună voie la casa lui O.P. și nu a plecat când a avut posibilitatea. Ea ar fi putut opune rezistență violului dacă ar fi vrut. Procurorul a considerat că O.P. a comis o infracțiune minoră atunci când a exercitat violența asupra ei. Cu toate acestea, el nu putea fi tras la răspundere deoarece fapta lui s-a prescris. Mai mult decât atât, reacția violentă a lui O.P. fusese provocată de comportamentul imoral al reclamantei care a ieșise la o plimbare cu o altă persoană, nu a răspuns la apelurile telefonice ale lui O.P. și s-a întors târziu lăsându-l să aștepte mai mult timp.

19. Plângerea reclamantei a fost respinsă la 22 august 2011 de către procurorul ierarhic superior și la 23 noiembrie 2011 de către Judecătoria Rîșcani.

II. DREPTUL INTERN RELEVANT

20. Codul penal prevedea la momentul respectiv următoarele:

Articolul 171. Violul

„Violul, adică raportul sexual săvârșit prin constrângere fizică sau psihică a persoanei sau profitând de imposibilitatea acesteia de a se apăra ori de a-și exprima voința, se pedepsește cu închisoare de la 3 la 5 ani.

Violul:

săvârșit repetat

....

se pedepsește cu închisoare de la 5 la 15 ani.

...”

21. Codul de procedură penală prevedea la momentul respectiv următoarele:

Articolul 274. Începerea urmăririi penale

„Organul de urmărire penală sau procurorul sesizat în modul prevăzut în art.262 și 273 dispune în termen de 30 de zile, prin ordonanță, începerea urmăririi penale în cazul în care, din cuprinsul actului de sesizare sau al actelor de constatare, rezultă o bănuială rezonabilă că a fost săvârșită o infracțiune ...

22. În conformitate cu articolele 298, 299 și 313 ale Codului de procedură penală o plângere cu privire la maltratare trebuie să fie depusă la procuror iar ordonanța acestuia poate fi contestată la procurorul ierarhic superior. Ordonanța procurorului ierarhic superior poate fi atacată la judecătorul de instrucție. Hotărârile explicative ale Plenului Curții Supreme de Justiție nr. 7 și nr. 8 din 4 aprilie 2005 și 30 octombrie 2009 confirmă că aceasta este recursul care poate fi utilizat în cazurile legate de rele tratamente și tortură.

ÎN DREPT

I. CU PRIVIRE LA ÎNCĂLCAREA ARTICOLELOR 3 ȘI 8 ALE CONVENȚIEI

23. Reclamanta s-a plâns de faptul că autoritățile moldovenești nu au investigat în mod eficient plângerea sa privind violul. În opinia sa, aceasta a constituit o încălcare a obligațiilor pozitive ale statului de a proteja integritatea fizică a persoanelor și a vieții private și de a oferi căi de atac eficiente în acest sens. Articolele 3, 8 și 13 ale Convenției invocate de reclamantă prevăd următoarele:

Articolul 3

„Nimeni nu poate fi supus la torturi, nici la pedepse sau tratamente inumane ori degradante.”

Articolul 8 § 1

„Orice persoană are dreptul la respectarea vieții sale private”

A. Admisibilitatea

24. Guvernul a reamintit că în *Ipati c. Republicii Moldova* (nr. 55408/07, 5 februarie 2013) - cauză care se referă la relele tratamente aplicate reclamantului de către poliție, Curtea a respins excepția Guvernului de neputinerea a căilor de atac interne pe motiv că reclamantul nu a declarat

recurs la judecătorul de instrucție. Bazându-se pe această hotărâre, Guvernul a considerat că Curtea a statuat că recursurile în fața judecătorilor de instrucție în astfel de cazuri nu pot fi considerate o cale de atac efectivă și că, prin urmare, acestea nu trebuie parcurse. Prin urmare, Guvernul a susținut că termenul de șase luni pentru depunerea prezentei cereri s-a calcula de la 20 mai 2010 și nu de la 1 noiembrie 2011, adică data încheierii judecătorului de instrucție. Guvernul a cerut Curții să declare cererea inadmisibilă pentru nerespectarea termenului de șase luni.

25. Reclamanta nu a fost de acord cu Guvernul și a susținut că ea a respectat termenul de șase luni, în conformitate cu articolul 35 § 1 al Convenției.

26. Curtea reamintește că, în *Ipati*, ea a respins excepția de neepuizare invocată de Guvern întrucât urmărirea penală a durat mai mult de cinci ani, iar reclamantul sesizase judecătorul de instrucție de trei ori fără succes înainte de a depune cererea la Curte. Respectiva hotărâre s-a bazat pe elementele specifice ale acelei cauze și nu a fost intenția Curții de a declara că recursurile la judecătorii de instrucție depuse în conformitate cu articolul 313 al Codului de procedură penală nu reprezintă o cale de recurs efectiv. Acest lucru este confirmat de faptul că într-o hotărâre ulterioară, în cauza *Cuprianov c. Moldovei* ((dec.) 34115/09, din 26 martie 2013), Curtea a declarat inadmisibilă plângerea reclamantului referitoare la maltratare întemeiată pe articolul 3 al Convenției pe motiv că acesta nu a declarat recurs la judecătorul de instrucție.

27. Prin urmare, Curtea conchide că cererea nu poate fi declarată inadmisibilă pentru nerespectarea termenului de șase luni și, în consecință, excepția Guvernului se respinge. Curtea constată, de asemenea, că cererea nu este în mod vădit neîntemeiată în sensul articolului 35 § 3 (a) al Convenției. Ea constată, de asemenea, că cererea nu este inadmisibilă din alte motive. Prin urmare, aceasta trebuie declarată admisibilă.

B. În fond

28. Reclamanta a susținut că autoritățile naționale nu au examinat în mod eficient circumstanțele cauzei și, prin urmare au nu și-au respectat obligația pozitivă de a aplica prevederile de drept penal în mod efectiv prin pedepsirea agresiunii sexuale. În opinia sa, urmărirea penală efectuată de procurori a fost ineficientă și defectuoasă, cu multe neajunsuri.

29. Guvernul a susținut că procurorii nu au inițiat urmărirea penală la plângerea reclamantei cu privire la viol deoarece nu a existat nicio dovadă *prima facie* că ea a fost victima unui viol. În opinia lor, rapoartele medicale nu au furnizat astfel de dovezi. În plus, potrivit Guvernului, procurorii au făcut tot ce ar fi putut fi făcut în mod rezonabil în scopul de a elucida circumstanțele cauzei.

30. Curtea amintește, de asemenea, că obligația Înaltelor Părți Contractante, în conformitate cu articolul 1 al Convenției, este de a recunoaște oricărei persoane aflate în jurisdicția lor drepturile și libertățile definite în Convenție, iar în conformitate cu articolul 1 coroborat cu articolul 3, statele au obligația de a lua măsuri care să asigure că persoanele aflate în jurisdicția lor nu sunt supuse torturii sau tratamentelor inumane și degradante sau pedepselor, inclusiv relexor tratamente administrate de persoane fizice (a se vedea *A. c. Regatului Unit*, 23 septembrie 1998, § 22, Repoarte 1998-VI; *Z și Alții c. Regatului Unit* [GC], nr. 29392/95, §§ 73-75, ECHR 2001-V; și *E. și Alții c. Regatului Unit*, nr. 33218/96, 26 noiembrie 2002).

31. În mai multe cauze, articolul 3 al Convenției a dat naștere unei obligații de a efectua o investigație oficială (a se vedea *Assenov și alții c. Bulgariei*, 28 octombrie 1998, § 102, *Culegere* 1998-VIII). Această obligație pozitivă nu poate fi considerată, în principiu, limitată la cazurile de aplicare a relexor tratamente de către funcționarii de stat (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Calvelli și Ciglio c. Italiei* [GC], nr. 32967/96, §§ 48-57, CEDH 2002-I).

32. De asemenea, Curtea consideră că Statele au obligația pozitivă, în temeiul articolului 3 al Convenției, de a adopta norme penale care pedepsesc în mod efectiv violul și de a le aplica în practică prin intermediul unei investigații și judecări efective (a se vedea, *mutatis mutandis*, *M.C. c. Bulgariei*, nr. 39272/98, §§ 149-153, ECHR 2003-XII).

33. Revenind la starea de fapt din prezenta cauză, Curtea notează că investigația efectuată de procurorii moldoveni a fost deficitară din mai multe puncte de vedere. În primul rând, procurorii au refuzat să pornească urmărirea penală la plângerea reclamantei, considerând că acuzațiile ei ca nu erau suficient de grave, în ciuda constatărilor din rapoartele medicale inițiale în care s-a constatat că reclamanta avea semne de violență pe corpul ei și urme de material seminal în vagin iar presupusul violator avea zgârieturi gât caracteristice în caz de viol (a se vedea paragrafele 9 și 10 de sus). Curtea consideră că este dificil de a accepta poziția Guvernului potrivit căreia nu au existat nici suficiente dovezi *prima facie* care să justifice inițierea unei proceduri penale, în conformitate cu articolul 274 a Codului de procedură penală.

34. Curtea constată, de asemenea că, la 6 august 2010, Procuratura a respins plângerea reclamantei fără audierea martorilor și / sau efectuarea altor măsuri de anchetă. Această ordonanță a fost anulată de judecătorul de instrucție la 7 februarie 2011 pe motiv că investigația a fost incompletă și superficială.

35. În cadrul investigației redeschise, Procuratura a obținut noi rapoarte medicale, i-a audiat pe părinții lui O.P. și pe unul din prietenii lui. Însă nu a organizat o confruntare între reclamantă și O.P. și nu au fost audiați și alți martori. Procurorul a acceptat fără nicio rezervă versiunea faptelor deschisă

de O.P. potrivit căreia reclamanta nu a fost forțată să vină cu el în seara zilei din 10 aprilie 2010. El nu i-a audiat pe vecinii reclamantei și nici pe angajații benzinăriei care, conform reclamantei, au văzut că ea încerca să fugă de O.P. Procurorul nu a încercat să găsească o explicație la declarațiile divergente ale lui O.P. pe care le-a dat experților criminaliști și procurorului că el a avut relații sexuale cu reclamanta la 10 aprilie 2010 (a se vedea paragrafele 10 și 11 de mai sus). Reclamanta l-a informat pe procuror că la 11 aprilie 2010 s-a dus la un spital și a fost diagnosticată cu comotie cerebrală ca urmare a violenței. Aceste informații nu au fost verificate în cursul anchetei. Și, în sfârșit, până ce procurorul a decis că O.P. a comis o infracțiune minoră, termenul pentru o astfel de infracțiune a expirat.

36. Având în vedere cele de mai sus, Curtea, fără a exprima o opinie cu privire la vinovăția lui O.P., constată că ancheta în cauza reclamantei nu a corespuns cerințelor inerente obligațiilor pozitive ale statului de a investiga în mod eficient și pedepsi violul și abuzul sexual. Astfel, Curtea constată că, în speță, a avut loc încălcarea obligațiilor pozitive ale statului pârât în temeiul articolului 3 al Convenției. Având în vedere această concluzie, Curtea consideră că nu este cazul să examineze plângerea sub aspectul articolului 8 al Convenției.

II. CU PRIVIRE LA ÎNCĂLCAREA ARTICOLULUI 13 AL CONVENȚIEI

37. Reclamanta a susținut că nu a dispus de niciun recurs efectiv în ceea ce privește încălcarea drepturilor sale garantate de articolele 3 și 8 ale Convenției și că a existat, prin urmare, o încălcare a articolului 13, care prevede următoarele:

Articolul 13

„Orice persoană ale cărei drepturi și libertăți recunoscute de prezenta convenție au fost încălcate are dreptul de a se adresa efectiv unei instanțe naționale, chiar și dacă încălcarea ar fi fost comisă de persoane care au acționat în exercitarea atribuțiilor lor oficiale.”

A. Admisibilitatea

38. Curtea notează că prezenta plângere nu este vădit neîntemeiată în sensul articolului 35 § 3 (a) al Convenției. Prin urmare, ea notează în continuare că aceasta nu este inadmisibilă din alte motive. Așadar, ea trebuie declarată admisibilă.

B. În fond

39. Reclamanta a susținut că nu a dispus de o cale de recurs de drept penal, deoarece urmărirea penală a fost ineficientă, și ca urmare a acestei ineficiențe, ea nu a dispus nici de un recurs eficient de drept civil de a pretinde compensații de la O.P.

40. Guvernul a susținut că nu a avut loc încălcarea articolului 13 prezenta cauză.

41. În ceea ce privește prima parte a plângerii reclamantei, și anume faptul că ea nu a dispus de niciun recurs efectiv de drept penal în ceea ce privește acuzația de viol, Curtea notează că aceasta nu ridică nicio problemă separată de cea examinată în conformitate cu articolul 3.

42. În ceea ce privește cealaltă parte a plângerii, Curtea consideră că, având în vedere caracterul inadecvat al investigației pe marginea circumstanțelor violului, o acțiune civilă bazându-se pe aceleași fapte și acuzații nu ar fi avut nici o perspectivă de succes. În consecință, Curtea consideră că nu a fost demonstrat că au existat căi de atac eficiente care să permită reclamantei să solicite despăgubiri pentru presupusul viol (a se vedea, *Timus and Tarus c. Republicii Moldova*, nr. 70077/11, § 64, 15 octombrie 2013). Prin urmare, nu a avut loc încălcarea articolului 13 coroborat cu articolul 3 al Convenției. O examinare separată a plângerii în conformitate cu articolul 13 coroborat cu articolul 8 al Convenției nu se impune.

III. CU PRIVIRE LA APLICAREA ARTICOLULUI 41 AL CONVENȚIEI

43. Articolul 41 al Convenției prevede următoarele:

„Dacă Curtea declară că a avut loc o violare a Convenției sau a protocoalelor sale și dacă dreptul intern al Înalțelor Părți Contractante nu permite decât o înlăturare incompletă a consecințelor acestei violări, Curtea acordă părții lezate, dacă este cazul, o satisfacție echitabilă.”

A. Prejudiciul

44. Reclamanta a solicitat 90 000 de euro (EUR) cu titlu de prejudiciu moral pentru stres și suferința îndurate.

45. Guvernul nu a fost de acord cu suma solicitată pe motiv că este nejustificată și excesivă.

46. Având în vedere încălcarea constatată mai sus și gravitatea acesteia, Curtea consideră că se justifică în această cauză acordarea unui prejudiciu moral. Făcând o evaluare în mod echitabil Curtea acordă reclamantei 10 000 EUR.

B. Costuri și cheltuieli

47. Reclamanta a solicitat 5 607 EUR pentru costuri și cheltuieli suportate în fața Curții. Ea a prezentat documente de probă a cheltuielilor.

48. Guvernul nu a fost de acord cu suma solicitată pe motiv că este nejustificată și excesivă.

49. Curtea acordă reclamantei 2 000 EUR cu titlu de costuri și cheltuieli.

C. Dobânda de întârziere

50. Curtea consideră că este corespunzător ca dobânda să fie calculată în dependență de rata minimă a dobânzii la creditele acordate de Banca Centrală Europeană, la care vor fi adăugate trei procente.

DIN ACESTE MOTIVE, CURTEA, ÎN UNANIMITATE,

1. *Declară* cererea admisibilă;
2. *Hotărăște* că a avut loc încălcarea articolului 3 al Convenției sub aspect procedural;
3. *Hotărăște* că nu se impune examinarea plângerii sub aspectul articolului 8 al Convenției;
4. *Hotărăște* că plângerea reclamantei privind lipsa eficienței urmăririi penale nu ridică vreo problemă distinctă în raport cu articolul 13 al Convenției. De asemenea, nici plângerea reclamantei privind existența unor căi de atac efective civile nu se impune a fi examinată separat în conformitate cu articolul 13 coroborat cu articolul 8 al Convenției.
5. *Hotărăște* că a avut loc încălcarea articolului 13 al Convenției combinat cu articolul 3 al Convenției, în ceea ce privește plângerea reclamantei cu privire la faptul că nu a dispus de un recurs de drept civil;

6. *Hotărâște*

(a) că statul pârât trebuie să plătească reclamantei în termen de trei luni de la data la care această hotărâre devine definitivă, în conformitate cu articolul 44 § 2 al Convenției, 10 000 EUR (zece mii de euro) cu titlu de prejudiciu moral, plus orice taxe care pot fi percepute, și 2 000 (două mii de euro) cu titlu de costuri și cheltuieli, plus orice taxe care pot fi percepute, care să fie convertite în lei moldovenești conform ratei aplicabile la data executării hotărârii;

(b) că, de la expirarea celor trei luni menționate mai sus până la executarea hotărârii, urmează să fie plătită o dobândă la sumele de mai sus egală cu rata minimă a dobânzii la creditele acordate de Banca Centrală Europeană pe parcursul perioadei de întârziere, plus trei procente;

7. *Respinge* restul pretențiilor privind satisfacția echitabilă.

Redactată în limba engleză și comunicată în scris la 28 aprilie 2015, în conformitate cu articolul 77 §§ 2 și 3 al Regulamentului Curții.

Stephen Phillips
Grefier

Josep Casadevall
Președinte